

Kurator for Pride Art

Malcolm Mckerlie-Hollist

En kurators oppgave er å administrere et museums utstillingsprofil og er ansvarlig for å gi utstillinger et helhetlig innhold gjennom valg av kunstnere, valg av overordnet tema for utstillingen osv. Tradisjonen som Pride Art forvalter bygger på et verdivalg med å tilrettelegge for at alle kan delta, profesjonelle og amatører på samme grunnlag, og samtidig la det være opp til kunstnerne selv å velge ut hva de vil stille ut. Det handler om Oslo Pride som rettighetskamp, for mangfold og synlighet og motarbeidelse av utenforskap og diskriminering. Å være kurator for en slik utstilling er utfordrende, samtidig er det viktig og dypt meningsfullt

For meg er kurering først og fremst to ting: På én side handler det om å være dirigent, og ethvert kunstverk er et instrument. Min jobb er å få alle disse instrumentene til å lage musikk sammen, ikke nødvendigvis én sammenhengende lyd, men en harmonisk forbindelse, hvor kunsten løfter og spiller hverandre opp. Slik gir det mening. Noen oppfatter at det ikke er noen sammenheng, at det hele er tilfeldig sammensatt. Det tror jeg handler om den enkeltes persons begrensede blikk. For andre vekker det sterke følelser og gjenkjennelse, som bekrefter de verdivalgene som faktisk står bak hvordan denne utstillingen. Jeg er ikke komponisten, men jeg forsøker lede hva jeg ser på som en symfoni etter den skeive rettighetskampens noter.

Kurateringen er samtidig en personlig sak for meg, som dreier seg om å støtte oppunder noe som bryter med en viss tendens til arroganse som kan prege kulturelle institusjoner som har fått stor definisjonsmakt. Det betyr ikke at jeg liker eller er enig i alt. Det er nettopp spennet og nyansene i det åpne som gjør denne utstillingen unik og spennende. Hvem skal få lov å definere hva som er kunst og ikke? Hvilke verdier legges til grunn er et viktig spørsmål.

Selv ble jeg som ung nektet å delta på en kunstsamen, fordi jeg ikke kunne tegne et menneske anatomisk godt nok. Den samme kunstlæreren som refuserte meg ble litt senere sendt til min mor for videre opplæring innen tekstildesign, og når hun kom til å titte inn på rommet mitt, som var et kunstverk i seg selv, kom hun og ba meg om unnskyldning. Man kan lett skylle barnet ut med badevannet når man skal tvinge det kreative inn i en akademisk boks. Vi har ingen utvelgelsesprosess, men allikevel vil jeg si at det er like mye god kunst her som andre steder, det er bare snakk om hvem og hvordan du lytter. Det akademiske kan kanskje hjelpe en å snakke dypere om kunst, men ikke nødvendigvis lage kunst som er mer kunst. For hva er kunsten ment å gjøre egentlig?

Å kuratere denne utstillingen handler også for meg å skape et åpent og tilgjengelig rom for kunstnerne for å definere selv hva som er viktig, og ikke minst for de som er spesielt følsomme for kultur og estetikk, uten at de tilhører kultureliten. Vi representere også den skeive bevegelsen og miljøet og har en viktig plass i sjiktet som utfordrer intellektuelt snobberi og politisk korrekthet. Det handler om å stå for noe, noe som er større enn oss, og ikke om å bevise noe eller få applaus.

Til slutt handler det om å skape ly fra de som ser og sparker nedover og begrenser mangfold og livsutfoldelse. Jeg tror på det å være nysgjerrig, og på det avvikende, heller enn det tradisjonsbundne. Og da er det avgjørende å skape plass hvor det er trygt og mulig å stå frem, slik man er, å få lov til å vise hva man er god for. Det gir håp til den andre som ikke enda våger, i frykt for jantelov, perfeksjonisten i seg eller flokkens dom. Perfeksjonisten i meg har stoppet meg fra mye viktig, spesielt hva jeg selv ønsker og er i stand til.

Da jeg ble dratt ufrivillig ut av skapet som 14-åring, opplevde jeg å bli skamliggjort og truet med døden foran hundrevis av mennesker mens de diskuterte om jeg skulle bli steinet eller rapportert til internatledelsen. Det var absolutt terror, og det har alltid begrenset meg fra å realisere ting i livet. Det som er annerledes vil alltid bli dømt hardere, og de som dømmer vil alltid føle at de har en rett til å dømme. I kunsten og i dansen har jeg lært å drite i ydmykelsen, gi slipp på min indre performer, og gjøre noe nettopp fordi det er gøy og meningsfullt.

Det er mange ulike nivåer av kvalitet. Og hvordan man måler dette endrer seg hele tiden. Det er viktig å være